

50^e Jaargang

Dinsdag 20 januari 2015

Bewaar het Pand

Uitgave tot bevordering
van de handhaving
van de oude
Gereformeerde beginselen

Meditatie Ambtelijke praktijk

Kerkelijk actueel

Voor de jeugd Sprekend verleden

In dit land.....

Gaat heen en offert uw God in dit land; Ex. 8:25

Er is veel nodig geweest om Farao zover te krijgen dat hij Israël liet gaan. Tien zware plagen waren nauwelijks voldoende om hem daartoe te bewegen.

Soms toonde hij enige inschikkelijkheid. Hij was een toonbeeld van allen die in schijn gehoorzamen aan de Heere, terwijl het hart in wezen onverzettelijk blijft.

Mozes stelt hem namens de Heere de eis om Israël de vrijheid te geven. "Laat Mijn volk trekken, dat zij Mij dienen" (8:1). Dat wil Farao in geen geval. Hij zoekt naar een compromis. Hij wil het volk dan wel laten gaan, maar ze mogen niet te ver weg trekken (8:28). Later laat hij hen wel vrij, maar dan zonder de kinderen (10:10). Nog weer later mogen ze wel gaan, maar ze moeten hun vee achterlaten (10:24).

In de hierboven genoemde tekst vinden we ook zo'n halfbakken voorstel: Dien uw God hier in ons land, in Egypte. Volgens Farao kan dat best. Op die manier blijven ze zijn slaven. Het maakt toch niet uit waar u uw godsdienst uitoefent? Wij zouden in deze tijd dat toch ook accepteren? De Kerk leeft toch midden in de wereld? Geen wereldmijding, maar wereldwijding! Het plan van Farao is heel actueel. Tot in de Refozuil toe.

Mozes echter wijst ook dit af. Hij voorziet allerlei problemen. Onze offers en onze offerdieren zijn voor de Egypte naar een gruwel. Ze zouden ons stenigen als wij de Heere zouden dienen met onze offers (8:26). Deze offers vormen een onoverkomelijk struikelblok.

Wie geeft u nu gelijk, Farao of Mozes?

Kunnen wij God dienen in de wereld, in Nederland? Of is het beter dat we echt het volkomen isolement zoeken, zoals dat meermalen gebeurd is. De consequentie daarvan is het klooster met de dikke muren.

We hebben toch geen andere keus dan God te dienen in Nederland en in deze cultuur? Dat ging eeuwenlang goed, toen ons volk een christelijke natie was. Nu allerlei "Egyptische" invloeden steeds duidelijker en brutaler worden, zullen hier ook allerlei struikelblokken zichtbaar en voelbaar worden. Geen klooster biedt meer uitkomst; het gaat erom dat we, in de wereld, toch de wereld "verlaten". U weet waar die uitdrukking ons wordt voorgehouden.

Het kan niet zijn dat Kerk en wereld vreedzaam samenleven. In Egypte mocht niet geofferd worden. Allerlei andere rituelen mochten wel, alleen het offer was taboe. Maar dan hebben we het juist wel over de kern van de zaak. Dan spreken we over het offer van Jezus Christus, Die leed voor de zonden der mensen. Die de last van de toorn Gods gedragen heeft en Die in de plaats van goddelozen Zich gaf aan het vloekhout.

Die waarheid zal in Egypte niet op prijs gesteld worden. We zijn er echt niet zo slecht aan toe dat we onszelf niet kunnen helpen. O nee, de mens zelf heeft alle mogelijkheden om de vragen van leven en dood en van goed en kwaad op te lossen, zo meent de mens van nu. De Kerk mag al nooit de indruk wekken dat er geen andere weg is dan die van het verachte kruis. En verder wil de moderne mens toch wel graag zijn eigen wetten en regels bepalen; in ieder geval willen we ons niet laten knechten door een verouderde regelgeving. Ook dit is waar: de kerk wil er voor de wereld zijn, maar de wereld dringt op die manier de kerk binnen. Farao zou met een dergelijke oplossing wel kunnen leven.

Wat in het groot niet kan, kan ook in uw hart en leven niet.

Israël moest de Heere een feest houden in de woestijn, maar blijven we van nature niet graag in Egypte? Voelen we ons leven in deze tijd nu echt als een ondraaglijke slavernij? Heeft ook de levende Kerk niet de neiging om een Egyptische godsdienst op te bouwen? Gods volk mengt ook graag Kerk en wereld door elkaar. We spreken over het offer van Christus, maar u voelt u tegelijk helemaal niet echt vrij van de slavernij van de vleespotten. U wilt telkens weer buiten de vloek van het kruis om behouden worden.

U verlangt soms terug naar de vleespotten. Bedenken we toch dat het leven buiten Christus slechts een slavenleven is. Ook al zoeken we het in de werken der wet, dan nog missen we de vrijheid. Het gaat om het bewuste leven uit Hem Die leidt tot een breuk met Egypte.

Laat de raad van Mozes ons mogen leiden. Dient allen de Heere, maar dient Hem ook alleen. Alleen het Jeruzalem dat Boven is, is vrij. Is dat ook reeds uw en jouw moeder?

P. Roos

Christus en de Samaritaanse vrouw (7)

Jezus antwoordde, en zeide tot haar: Een ieder, die van dit water drinkt, zal wederom dorsten; Maar zo wie gedronken zal hebben van het water, dat Ik hem geven zal, dien zal in eeuwigheid niet dorsten; maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven. De vrouw zeide tot Hem: Heere, geef mij dat water, opdat mij niet dorste, en ik hier niet moet komen, om te putten. (Johannes 4:13-15)

Al tweemaal heeft de Heere Jezus de Samaritaanse vrouw aangesproken. De eerste keer vroeg Hij haar om een teug water (vs. 7). De tweede keer liet Hij haar weten, dat ze niet zomaar met een gewone reiziger sprak. Als ze écht zou weten Wie het was, Die met haar sprak, zou ze van Hem begeerd hebben, en Hij zou haar levend water gegeven hebben (vs. 10).

En nu richt de Heere Jezus Zich voor de derde maal tot de vrouw. In gedachten zien we Hem met de vinger wijzen naar de waterkruik die de vrouw zojuist gevuld heeft. En we horen Hem zeggen: 'Een ieder die van dit water drinkt, zal wederom dorsten'.

De bronnen waaruit zij put

Wat wil de Heere Jezus met die woorden bereiken? Hij wil de Samaritaanse vrouw stilhouden bij het ongenoegzame van de bronnen waaruit zij drinkt.

Zojuist is de vrouw naar de Jakobsbron gekomen om water te putten. Dat is op zich niet verkeerd. Alleen... de vrouw leeft uitsluitend voor dát water. Welnu, zegt Christus, dit water kan alleen uw lichamelijke dorst lessen. En zelfs dat nog maar voor een bepaalde tijd. Want 'ieder die van dit water drinkt, zal wederom dorsten'.

En geldt datzelfde woord ook niet in een diepere zin voor die andere bron waaruit de Samaritaanse vrouw met onverzadigbare dorst gedronken heeft? De bron van het zoute water van de zonde. In haar geval heel bijzonder de zonde tegen het zevende gebod. Onophoudelijk heeft ze zich aan die bron gelaafd. Maar Christus bepaalt haar erbij, dat dit zoute water de dorst van haar ziel nooit zal kunnen lessen. Wie

daarvan drinkt, zal alleen maar meer dorst krijgen.

De Bron van levend water

Daartegenover plaatst Christus het levende water dat opwelt uit de bron der zaligheid. 'Maar zo wie gedronken zal hebben van het water dat Ik hem geven zal...'

Hutcheson legt in zijn verklaring onder meer nadruk op het aanbod dat in deze woorden doorklinkt. Immers, Christus spreekt van water dat Hij 'zal geven'. Juist omdat wij geen geld hebben om te kopen (Jes. 55:1), wil Christus een vrij aanbod van levend water doen. 'Zijn aanbod bevat een belofte, dat Hij het geven zal aan iedereen die het op de gepaste wijze ontvangt, en dat zonder onderscheid, zonder aanzien des persoons' (Hutcheson).

Wat de Heere Jezus dan verder zegt over het levende water – er zou veel over te schrijven zijn – dient allemaal om de Samaritaanse vrouw te lokken tot de Evangeliewateren.

Ziet u Christus daar zitten naast de Jakobsbron? Vermoeid van de reis. Maar niet te vermoeid om de Evangelienoeding te leggen aan het hart van een vijandige zondares!

Geef mij dat water

Opnieuw neemt de Samaritaanse vrouw het woord. We horen haar zeggen: 'Heere, geef mij dat water, opdat mij niet dorste, en ik hier niet moet komen om te putten'.

Om die woorden te begrijpen, moeten we bedenken: Iedere dag moest de

vrouw rond twaalf uur 's middags de vermoeiende gang van haar huis naar de Jakobsbron maken. Iedere dag moest ze het inspannende werk van waterputten verrichten. En nu spreekt deze onbekende Reiziger over water waardoor iemand nooit meer dorst krijgt. De Samaritaanse denkt daarbij nog altijd aan aards water. Wonderwater. Wel, dat water wil de vrouw wel hebben. En dáárom zegt ze: 'Geef mij dat water'.

Hoe aangrijpend blijkt hier hoe blind een mens is voor het aanbod van Christus. En die blindheid hangt nauw samen met het feit dat wij van nature blind zijn voor onze eigen ellende. Let u maar op de Samaritaanse vrouw. De nood van deze vrouw bestaat voor haar eigen waarneming in het feit dat ze iedere dag water moet putten bij de Jakobsbron. En in die nood wil ze wel geholpen worden. 'Geef mij dat water'. Maar haar diepste nood kent ze niet. Wie ze echt is voor God, weet ze niet.

Wat is nodig? Dat de Heere Jezus de Samaritaanse vrouw toont, wat haar nood is. Dat Hij haar leert wie zij werkelijk is voor God. Een onreine en verdoemelijke zondares. Alleen dan zal ze zien, wat ze echt nodig heeft. Alleen dan zal zij belang krijgen bij wat Christus te bieden heeft. Levenwekkend, reinigend en dorstlessend water. Geldt datzelfde ook niet voor ons? Wat is het nodig, dat Christus ons door Zijn Geest onderwijst in onze ellende. Alleen in die weg zullen we zien, wat wij echt nodig hebben. En alleen in die weg zullen we werkelijk belang krijgen bij wat Christus te bieden heeft.

Een werkelijkheid, maar niet zonder onderwijs. DL hoofdstuk 5 art. 6

In de behandeling van de Leerregels zit systeem. We kunnen nagaan waarover het gaat. Echter kritiek is niet van de lucht. De artikelen zijn langdradig en spreken niet zo aan. Vele zinnen worden niet begrepen. Wat heeft de jeugd eraan. Wat komt er op de jongeren aan en vele vragen roepen om een antwoord. Een antwoord wordt niet gegeven. Overduidelijk is dat de Leerregels tijdgebonden zijn. Het tekent alleen wat in de kerkelijke strijd aan de orde kwam. We leven nu in de tijd van inlevering van kerkelijke wapens. Het volle accent ligt op 'wat bindt ons.' Het is van meer waarde dan wat ons scheidt. Wie nu leeft bij Gods Woord en zo bij de leer van de vaderen kan de Leerregels niet missen. Het leerstellige heeft zijn waarde niet verloren en het praktische heeft betekenis voor het geestelijk leven. Een geestelijke zaak spreekt bijzonder in art. 6. De zonde tegen de Heilige Geest.

Nabijkomend werk

Wat we lezen in Hebr. 6:4-6 staat daar niet los van. In Hebr. 6 gaat het over verlichten, het smaken, het proeven van de Hemelse gaven. Iets te kennen van het werk van de Heilige Geest en het smaken van het goede Woord Gods en de krachten van de toekomstige eeuw. Wie in de vorige eeuw bij het pastoraat betrokken mocht zijn, heeft personen ontmoet die het er moeilijk mee hadden. Men vreesde de zonde tegen de Heilige Geest gedaan te hebben. Want deze zonde komt niet in de wereld, maar wel in de kerk voor. Onder gemeentelieden, zelfs onder avondmaalgangers. Nu kan prediking, lezen van een verhandeling, het onderling gesprek, de gedachte aan deze zonde bezig houden en zelfs het leven sterk be-

invloeden. Nu moet gezegd worden dat niet één prediking volmaakt of af is. Er dient veel gebed te zijn. ook om bewaard te worden voor eenzijdigheid in prediking en gesprek. Eenzijdig kan gehoord worden: schijn is geen zijn. Er is veel nabijkomend werk. Met voorbeelden wordt het gestaafd. Men kan bij Christus zijn, maar dat is nog niet in Christus. In de tijd van Noach waren velen bij de ark, maar zij kwamen niet in de ark. Zo kunnen wij de poort der gerechtigheid zien, maar nog verloren gaan. Zien is nog geen hebben. Bezitten. Met geestelijke weldaden kunnen we verloren gaan. Is nu de eenzijdigheid verdwenen? Het is te vrezen van niet.

Verbondsactivisme

Maar er dreigt en werkt een groter gevaar en dat dringt de kerken in. Een werkelijkheid waarop prof. Van der Schuit in 1954 al gewezen heeft. Het gaan voorstaan van een sterk verbonds-activisme, waarbij alle nadruk gelegd wordt op het tweede deel van het verbond, maar dat teveel vergeten wordt dat 'eisen' nog niet onderstelt 'kunnen.' De echte diepe verbondsreligie, namelijk religie in wederkerige verhouding begint niet bij wat de bondeling doet voor God en ook niet wat die bondeling doet onder God, maar wat God in de bondeling doet. Het is niet roeping, geloof, wedergeboorte, maar het is: roeping, wedergeboorte en geloof. Die trits is geen verleden tijd. Het is Bijbels en confessioneel. Gods werk in ons is het grote begin dat de twee wezenlijke factoren van alle echte Schriftuurlijke en goed gedocumenteerde Gereformeerde Theologie leert kennen en waarderen, namelijk Godskennis en zelfkennis. Een citaat uit het verleden, maar werkelijkheid in het heden en niet anders geformuleerd. Wijken prediking en pastoraat daarvan af, dan snijdt men in de slagader van het geestelijk leven. Is er dan niet meer te noemen dan het genoemde? Zeker, het volgt erop. Want alles is uit God, door God en tot God. Zo is er leven ontstaan,

levensgroei en levensbloei. In de artikelen wordt nu op geestelijke vragen ingegaan en een antwoord gegeven. Art. 6 van de Dordtse Leerregels wijst op een zaak, die ook nu sterk kan leven en niet afgedaan mag worden met een oppervlakkig: je bent psychisch verkeerd bezig of wie heeft je beïnvloed. Laten we serieus nadenken en meedenken over wat de Schrift zegt. Jezus spreekt over de zonde tegen de Heilige Geest.

De zonde tegen de Heilige Geest

De ernst ervan en het gevolg kunnen aanspreken, ook wat er in Hebr. 6:4-6 staat. Eigen zonden, de boezemzonden en het nalaten van goeddoen kunnen genoemde zonde oproepen. Zelfs satan kan door ingeving, zelfs door aanwijzingen laten leven: jij hebt de zonde tegen de Heilige Geest gedaan. Vrees voor die werkelijkheid kan er zijn. Die vrees kan zelfs het leven beheersen. Wanneer dit zo is: zoekt geestelijk contact. Ook in ons blad willen we dienend bezig zijn. Want satan is niet slechts een bedrieger of een leugenaar. Denk aan wat we lezen in Zacharia 3. De Heere toonde Zacharia Jozua de Hogepriester staande voor het aangezicht van de Engel des Heeren en de satan stond aan zijn rechterhand om hem te weerstaan. Jozua was bekleed met vuile klederen toen Jozua stond voor het aangezicht van de Engel. De satan was gekomen om Jozua aan te klagen. Op zich terecht. Alles ging niet langs Jozua heen. Maar we weten wat de HEERE, de getrouwe Verbondsgod, tot de satan sprak. De Heere schelde u, gij satan! Ja, de Heere schelde u, Die Jeruzalem verkiest. Tijdens Zijn prediking heeft de Heere Jezus als Eerste over de zonde tegen de Heilige Geest gesproken. Driemaal lezen we Zijn getuigenis. Dat getuigenis is ernstig en aangrijpend. Matth. 13:31-33, Marcus 3:28-30 en Lukas 12:10. Tot driemaal gaat het over dezelfde zaak, dus wel een werkelijkheid waarover niet gemakkelijk gedacht moet worden. Ook dienen we na te gaan en te onthouden: Wanneer de

Heere Jezus over deze zonde spreekt. De aanleiding tot deze zonde, de inhoud van de zonde en het gevolg van de zonde.

Lastering

Deze zonde is een bewuste daad. Wat men van Jezus hoorde, alles wat Jezus deed, moest leiden tot de belijdenis: Jezus Christus is de gezonden Messias door God de Vader. Tot die belijdenis wilde men niet komen. Men haatte Jezus en de invloed van Jezus onder het volk kon men niet langer dulden. Bijzonder nu de massa zeide: is niet Deze de Zoon van David? Vandaar hun felle, sterke woorden. Deze werpt de duivelen niet uit dan door Beëlzebub, de overste der duivelen. Met overtuiging zegt Jezus: hier is sprake van lastering tegen de Heilige Geest.

Laten we serieus nadenken en meedenken over wat de Schrift zegt. Jezus spreekt over de zonde tegen de Heilige Geest.

Lasteren is een ontzettende werkelijkheid. Het is geen onbewuste, maar het is een bewuste daad. Het lasteren treft altijd de ander. Terecht staat in het woordenboek: Lasteren is iemands eer aantasten door onbewezen beschuldigingen te uiten. Het is een groot kwaad. Het is vrucht van de zonde. In het Oude Testament wordt op verschillende plaatsen hierop gewezen. De Heere laat de lasteraar niet ongestraft. Ook kwam voor het lasteren van de Naam, de Persoon van de Heere. De straf op lastering was stening. Ook wijst het Oude Testament op de lastering door de vijanden van Israël. David heeft op zijn weg lasteringen gehoord. Het trof hem diep. In zijn nood sprak hij tot God: Met een doodsteek in mijn beenderen honen mij mijn wederpartijders als zij de ganse dag tot mij zeggen: Waar is uw God? (Psalm 42:11). In het Nieuwe Testament worden we bijzonder gewezen op de lastering van God, de lastering van Jezus en de lastering van de Heilige Geest. Dat betekent niet dat de lastering onder mensen van geringe waarde wordt geacht of geschat. Het

negende gebod heeft ook betrekking op deze overtreding. Er kan gemakkelijk over lasteren gedacht worden. Om verschillende oorzaken komt het voor. Wordt het bemerkt, wie het aangaat staat machteloos.

Eens verlicht geweest

Nu komt het voor dat naast de genoemde teksten ook spreekt en soms heel sterk wat in Hebr. 6 staat. Nabijkomend werk in kerken, in gemeenten, zelfs onder ambtsdragers. Wijzen de Evangelien op een felle haat tegen beter weten in, in Hebr. 6 wordt gewezen op gekende werkelijkheden en daarna. Er zijn mensen die verlicht zijn geweest en hemelse gaven hebben gemaakt. Des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn, dat is die buitengewone krachtige gaven hebben ontvangen en inzicht in het Woord. Zij hebben gemaakt het goede Woord Gods. Met genoegen, met smaak heeft men het Woord Gods gehoord, het Woord doorgegeven en anderen ernaar beoordeeld of getaxeerd. Bij de overdenking treft dat dit alles er kan zijn zonder het persoonlijke, vernieuwende, heiligende werk van de Heilige Geest. Blijkt dit duidelijk in de levenswijziging van een bekende, of men hoort ervan, dan kan het bij hem of haar gaan stormen en zelfs spreken: Zo gaat het ook met jou. Herderlijke bewogenheid en Bijbels onderwijs kunnen veel ten goede doen. Wie nu de zonde tegen de Heilige Geest gedaan heeft, spreekt openlijk bewust hatelijke, lasterlijke woorden tegen de Heilige Geest. Men wijkt bewust af. Er

volgt geen berouw. Er is koude, kille verharding. Daar nu dient op gelet te worden. Een aangevochtene is juist bevreesd van die houding. Vanuit de Schrift kan aangetoond worden dat men deze zonde niet gedaan heeft. De angst deze zonde niet gedaan te hebben is een bewijs dat de Heere in het hart werkt. De wil is aanwezig om de Heere oprecht te vrezen. Nu kan ook aangrijpen wat in Hebr. 6 staat. Men leest hoever het kan gaan. En dat beeld van nabijkomend werk kan men op zichzelf toepassen. Nu dient in het onderwijs gewezen te worden op wat er staat aan het begin van art. 6: avallig worden. Er is een afgehele afkeer van waarbij voorheen geleefd werd en waarin men zelfs vermaak had. Het wordt bewust losgelaten en geheel afgeschreven. Zelfs bespot. Op de ingeslagen weg gaat men verder. Elke gedachte aan het verleden duwt men weg. Voorgoed. Men wil blijven die men nu is. In het gezelschap waarin men gekomen is, weet men zich thuis. Wanneer we vragen aan een vreesachtige 'wat zou je willen', dan worden verblijvende dingen gehoord. Treft het ons wanneer gesproken wordt uit het gemis en waar men naar uit ziet?

M.C. Tanis

Van de redactie

Bezinningskring classis Leeuwarden

D.V. vrijdag 30 januari, ds. H. Korving, Chr. Geref. "Sionskerk" Hoofdweg 127 te Damwoude. Aanvang 19.45 uur. Onderwerp: "Charles Haddon Spurgeon, de prins der predikers." Er kunnen vragen gesteld worden. Ook te beluisteren via de website www.cgk-damwoude.nl

Verschijsning volgende nr.

Dit nummer is dunner dan gewoonlijk doordat niet alle scribenten kopij konden inleveren. We hopen dat u daar begrip voor hebt. Het volgende nummer zal verschijnen: D.V. dinsdag 3 februari 2015. Kopij graag binnen donderdag 22 januari.

AvH

ZORGE- LIJK

Het zorglandschap heeft te lijden onder zwaar weer. Ouderen hebben hun twijfels over zorgverlening voor latere of tegenwoordige dagen. Werknemers weten in veel gevallen nauwelijks of hun werkplek gehandhaafd blijft. Er ontstaan moeilijke situaties en klemmende vragen.

In vroeger dagen was het normaal dat je, bij het naderen van de 65-jarige leeftijd, ging verhuizen naar het “rusthuis”. Ik weet nog dat kerngezonde en vitale mensen aangewezen waren op een klein kamertje. Geen moeilijke vragen over financiën en indicaties.

Dat is nu anders. Het is inderdaad een reële vraag of u en ik zeker kunnen zijn van toekomstige zorgverlening. Verontrustend is dat zorgtehuizen dicht gaan. Het aanbod kan de vraag niet meer bijhouden. Dit werd vele jaren geleden al voorzien. Zijn er straks jongeren genoeg om hulp te bieden? Is er geld genoeg voor al dat werk?

Ik preekte laatst over een tekst waarin het woord “diakonia” voorkwam. Dat bracht me aan het denken over de zorgperikelen van deze tijd. Diakonia betekent vooral: hulp en barmhartigheid bewijzen aan behoeftigen. We kunnen dit uitbreiden tot de zeven werken van barmhartigheid. Weet u nog welke dat zijn? In Gods Woord blijkt dat de Kerk een duidelijke roeping heeft om hulp te bieden in de breedste zin van het woord. Daartoe is nodig dat we zelf door genade hebben leren delen in de bediening der verzoening. Dat kan alleen de drijfveer zijn. Onze overheid mist dat motief. Daarom loopt de zorgmotor vast; er gaat veel goed in zorginstellingen, maar er gaat ook heel veel verkeerd. In het gewone leven bestaat er geen “diakonia”; het is alleen zorg. U kunt daar allerlei woorden van afleiden; denk maar aan zorgzaam en zorgelijk. Dat laatste is vaak van toepassing. De zorg verkeert in een zorgelijke situatie.

Maar heeft de christelijke gemeente hier wel een antwoord op?

Zoals de zaken er nu bij staan niet. Daarom is het de hoogste tijd dat we hierover gaan nadenken. Een halve eeuw geleden waren er zorginstellingen, die veelal opgestart waren vanuit de kerken. Ik denk dat dit het geval was met de talloos vele Diaconessenhuizen, die je in iedere stad kon vinden. Het is geen verheerlijking van het verleden als we zeggen dat zieken daar met veel liefde werden verpleegd. Trouwens, ook nu zijn er veel zorgverleners op het grondvlak, die met veel toewijding werken. In de bovenlagen verlopen de zaken minder soepel.

Ook op het gebied van de psychische zorg kenden we heel veel grote instellingen, ook weer allemaal opgezet vanuit bijvoorbeeld de toenmalige Gereformeerde wereld. Ik denk dan aan groots opgezette instellingen

zoals Veldwijk en s’-Heerenloo in Ermelo; en zo waren er meer opvangcentra zoals in Bergen op Zoom, Poortugaal, Zuidlaren, Beetsterzwaag enz. Hoe de kerken dat toen allemaal konden doen, staat mij momenteel niet helder voor de geest. Het dwingt respect af. De meeste van deze instellingen zijn geheel geseculariseerd. Er is geen Bijbels fundament meer aanwezig. De afbraak deed zich ook voor in allerlei andere gerichte diensten, zoals het onderwijs. In het onderwijs hebben we veel dingen kunnen opvangen. In de diaconale sfeer hebben we dat niet gedaan. Dat zal nu wel anders moeten worden. De kerk kan niet voorbijgaan aan de roeping om zoveel als mogelijk is, hulp te bieden en zorg te verlenen. Weldoen aan alle mensen maar meest aan de huisgenoten des geloofs. De Gereformeerde Gemeenten, altijd koploper als het gaat om het stichten van diverse zorginstellingen (onderwijs, verzorgingshuizen, opvang voor gehandicapten) zijn ons hier voorgegaan. Ik heb de voorzichtige indruk dat dit alles onder ons niet de hoogste prioriteit had. Er zijn wel instanties, zoals de stichting Schuilplaats en Eleos, die tot op zekere hoogte actief zijn, maar dat gebeurt ook vaak in samenwerking met de GGZ enz. Het lijkt hoog tijd te zijn om te gaan nadenken over eigen tehuizen, waar mensen in de eigen omgeving zorg ontvangen. De kerken moeten nadenken over bijvoorbeeld particuliere verzorgingshuizen, zoals die er nu al enkele zijn. Als voorbeeld uit een recent verleden kan ik noemen huize Adullam in Zeist, waar Jolanda Klein de scepter zwaaide. Ook op het gebied van verslavingszorg en psychiatrische hulp zullen de aanvragen een stijgende lijn vertonen. Het is opmerkelijk dat er heel wat evangelische instellingen zijn, zoals de Hoop en de Schuilplaats (‘t Harde), die al lange tijd goed werk doen.

Hier liggen diaconale taken voor de gehele gemeente. We zullen ook af moeten van het idee dat geld het enige middel is dat werkt. Onze status is misschien te veel verweven met aardse zekerheden. De Heere heeft meer dan dit om u te geven! Dat gold voor koning Amazia, het is ook nu nog waar. We zullen echter wel in geestelijke zin, van bank moeten veranderen!

P. Roos

Verbolgenheid

Jeremia 7:30

Want de kinderen van Juda hebben gedaan wat kwaad is in Mijn ogen, spreekt de HEERE; zij hebben hun verfoeiselen gesteld in het huis, dat naar Mijn Naam genoemd is om dat te verontreinigen.

Wie naast God de afgoden dient onteert God. God verwerpt het dienen van Hem samen met de afgoden. Juda offerde aan de Heere en aan de duivelen. Dit kan de Heere onmogelijk behagen. Wie de Heere niet geheel dient, dient Hem niet.

Goddeloosheid

Met de kinderen van Juda worden niet alleen bedoeld de nakomelingen van Juda die tot het tweestammenrijk behoren. Hieronder vielen ook nakomelingen van Simeon en Benjamin en Leviëten die het huis van David aankleefden. Het tienstammenrijk was al weggevoerd. Juda had dankbaar moeten zijn. Juda woonde immers nog in Kanaän en werd nog gezegend door de Heere. Maar het tegendeel was het geval. Zij hebben gedaan wat kwaad is in Gods ogen. Juda heeft zich overgegeven aan allerlei gruwelen en goddeloosheden. Juda deed niets anders dan de Heere tergen. Juda was in hoge mate goddeloos geworden. De kinderen van Juda hebben gedaan wat kwaad is in de ogen van God. God heeft niet letterlijk ogen, maar Hij weet alles, kent alles en ziet alles. Naar het oordeel van God is het kwaad wat de kinderen van Juda gedaan hebben. Alles wat onheilig is, is kwaad in de ogen des Heeren, in Zijn oordeel. In de ogen van Juda was het niet kwaad wat gedaan werd, maar in de ogen des Heeren was het wel kwaad. Juda roemde op een uiterlijke godsdienstigheid. In eigen oog deed Juda goed. Juda werd door de valse profeten geprezen. De valse profeten legden de Wet verkeerd uit. De Heere oordeelt naar waarheid. God bepaalt wat goed en kwaad is en geen mens. De heidenen weten een klein beetje wat goed en kwaad is. “Spreekt de HEERE.” met deze woorden wordt het onfeilbare van Gods oordelen aangegeven. Het is zeker wat de HEERE zegt. Het woordje “want” geeft de oorzaak aan van het verwerpen en verlaten uit vs. 29. Juda was rijk gezegend door de tempel, de godsdienst en het Woord des levens. Al die zaken werden misbruikt door Juda. De ogen des HEEREN zagen alleen maar kwaad in Juda. De zonde zou gestraft worden.

Toepassing

We zouden moeten schrikken. We zouden moeten vrezen. We zijn immers gelijk aan Juda. We hebben deel aan de zonden van Juda en zullen ook deel hebben aan haar straffen. De Heere kan terecht zeggen: de kinderen van Nederland hebben gedaan wat kwaad is in Mijn ogen. Velen in Nederland menen dat hun wegen en handelingen goed zijn, maar de Heere oordeelt er anders over. Velen verheugen zich in de zonden. Zie eens naar de vervallen

staat van de Gereformeerde Kerk. Dit geldt heel de wereld, maar bijzonder ook Nederland. Er wordt alleen maar kwaad gedaan in Gods ogen. Geen gruwelen zo groot, geen zonden zo verschrikkelijk, of ze worden in ons vaderland aangetroffen. De zonden die alle andere volkeren doen, worden ook bedreven in Nederland: overspel, hoererij, meened en lichtvaardig zweren, vloeken en achterklappen, dronkenschap en overdadigheid. Nederland doet wat kwaad is in des Heeren ogen. De overheden zondigen. Bij de ouderlingen en predikanten is ook verval te zien. Door wangedrag wordt er ergernis in de wereld verwekt. De staat is bedorven: de godsdienst wordt veracht en de godzaligheid is vervallen. Er is veel wereldsgezindheid, darterheid, ijdelheid, overdadigheid in ons hele vaderland. Het is zeker waar: wij doen wat kwaad is in de ogen des Heeren. Gods reine ogen zullen dit kwaad niet altijd kunnen aanschouwen. Zijn ogen zullen eens in toorn vlammen over onze ongerechtigheid. Er komt een einde aan de verdraagzaamheid. De ogen des Heeren zullen tegen land en volk van Nederland zijn. Indien wij voortgaan met te doen wat kwaad is, zo zal de Heere ons verdelen.

“Och dat wij dan nog Zijn vertoornde ogen zochten te verzoenen opdat wij genade mochten vinden in dezelve.” Betreur het kwaad doen. Belijd en beween de zonde. Heb van uzelf een walging over alle boosheden die u gedaan hebt. Doe in het vervolg niet meer wat kwaad is in de ogen des Heeren. Ga niet voort in oud wangedrag en goddeloosheden. Blijf niet zitten in het verderf. Vlucht voor de oude zonden. Wacht u in de toekomst voor die zonden. Leg u erop toe te doen wat goed is in des Heeren ogen. Wijk niet af. Laat van het kwade af en doe het goede. Keer weder tot oprechtheid, eenvoudigheid en de godzaligheid van de eerste Kerk en van de tijd van de Reformatie. Toen werd er goed gedaan. Dien de Heere met uw ganse hart. Dan zou de Heere u doen zoals goed zou zijn in Zijn ogen. Hij zou Zijn zegen rijkelijk over u gebieden en het zou u welgaan tot in lengte van dagen.

A. van Heteren

Kraamzorg

“Mijn kraamzorg? Samen genieten!”

Kraamzorg door medewerkers met een reformatorische identiteit, dat is **een vertrouwd idee**.
Meer informatie? www.rstzorg.nl of bel 0342 - 42 23 24.

RST Zorgverleners biedt ook **verpleging & verzorging**
en **huishoudelijke hulp**

Diakenendag

Op DV zaterdag 24 januari 2015 is het weer diakenendag. Voor het eerst organiseren deputaten diaconaat dit samen met het diaconaal steunpunt (GKv/NGK). Het thema is: Lef om lief te hebben! Wat houdt dat in voor u als diaken of diaconaal betrokkene? U ontdekt het deze dag in de Pniëlkerk in Veenendaal.

Prof. dr. Roel Kuiper, lijsttrekker van de ChristenUnie voor de Eerste Kamer en bijzonder hoogleraar reformatorische wijsbegeerte, deelt met ons een praktijkverhaal rondom dit thema. Via twaalf workshops (twee rondes) wordt het thema verder uitgewerkt. Het programma duurt van 09.45 tot 13.00 uur. Voor meer info en aanmelden: www.cgk.nl - diaconaat. Welkom!

*Rust en ontspanning
in de prachtige
Vulkaaneifel!*

*dichtbij
Friedensstimme-gemeente*

**Ruime
appartementen te
huur**

Int.: 0049-6594258990 en

www.huizesolagratia.nl

**Bewaar
het Pand**

Ook een
abonnement?
Kijk in de colofon!

Colofon

Dit blad wordt om de veertien dagen uitgegeven door de stichting
Bewaar het Pand.

ISSN nummer: 0166 - 4646

REDACTIELEDEN

Ds. P. den Butter en Ds. A. van Heteren,
Ds. K. Hoefnagel en Ds. J.M.J. Kieviet

REDACTIE ADRES

Ds. A. van Heteren, Vlaak 10, 8321 RV Urk, T 0527-688978
E a.vanheteren@kliksafe.nl

ABONNEMENTEN

P.J. Boers, Bergstoep 46C, 2959 AC Streefkerk. T 0184-669116
E pand@solcon.nl NL37 INGB 0000 7043 50 t.n.v.
Stichting Bewaar het Pand te Streefkerk.

Abonnementsprijs € 20,- per jaar. Abonnementsprijs Verenigde Staten en Canada \$ 20,- per jaar. Advertentietarieven op aanvraag.

Abonnementen lopen van 1 januari t/m 31 december.
Een abonnement kan op elk moment ingaan en moet uiterlijk
1 december schriftelijk of per e-mail worden opgezegd.

HARKES
Begravenissen

Persoonlijke zorg voor uw begrafenis

Dokter Hamburgerlaan 59
2771 JR Boskoop

www.harkesbegravenissen.nl

Wij verzorgen alleen begravenissen

0172 - 21 21 22

VAN STAVEREN
Begravenisverzorging

Sumatrastraat 11
2405 EM Alphen aan den Rijn

Dag en nacht bereikbaar
en in elke regio

(0172) 23 33 38

Wij verzorgen alleen begravenissen

Bestel vrijblijvend het boekje "Mijn laatste wens"
www.vanstaverenbegravenisverzorging.nl